

Hồi Thứ Hai Mười Sáu

ĐƯƠNG CỤC GIẢ MÊ

Một giọng cười thoải mái làm Long Bình giật mình tỉnh dậy, mở mắt nhìn ra. mặt trời đã lên cao mấy sào.

Đã quá giờ thìn, thì ra quá sức mệt mỏi nên Long Bình ngồi dựa lưng bên ngoài hành lang ngủ quên lúc nào không hay.

– Long thiếu hiệp! Long thiếu hiệp! Còn chưa thức nữa sao?

Trong phòng vọng ra tiếng kêu của Mật Bình Nhi, Long Bình dụi mắt nhìn qua thấy cánh cửa phòng vẫn đóng chặt, hiển nhiên Mật Bình Nhi cả đêm vẫn ở trong đó chứ chưa hề đi ra ngoài.

Long Bình giật mình vội hỏi lớn:

– Huynh đệ có điều chi sai bảo?

Tiếng Mật Bình Nhi cười khúc khích:

– Sai bảo thì không dám, nhưng người đã phụ trách việc lương thực mà lười biếng ngủ trưa. hại ta với Mặc tử tử đối sắp chết rồi đây!

Long Bình sực nhớ tới nhiệm vụ vội nói:

– Rồi, có ngay! Có ngay!

Trong am có cất trữ lương thực rất nhiều, không cần phải đi ra ngoài mua sắm.

Năm ấy ở Hoàng Sơn Liên Hoa hậu phong, Long Bình phụ trách việc gánh nước cho nhà bếp nên đối với nghề bếp núc cũng lén học hỏi được vài miếng.

Nên công phu chưa uống hết chén trà chàng đã nấu xong hai tô mì bưng lên.

Nhưng Mật Bình Nhi cấm ngặt không cho chàng vào phòng. Chỉ hé mở một khe nhỏ đón lấy hai tô mì rồi lập tức đóng sập lại, đến bóng dáng của Mặc Thanh chàng cũng không kịp nhìn thấy!

Một nam một nữ song song suốt ngày đêm ở chung phòng, thử hỏi thiên hạ biết được thì còn ra thể thống gì nữa, đã vậy cô gái này lại chính là ý trung nhân của chàng nữa.

Long Bình càng nghĩ càng nổi nóng, việc này quả là bức người thái thậm. Mật Bình Nhi nào phải có lòng tương trợ, rõ ràng hấn có ý lăng nhục thiên hạ mà thôi.

Long Bình vốn sinh ra đã kiêu tâm ngạo cốt, việc đến nước này làm sao mà nhẫn nhịn được nữa. cho dù có vì việc này mà phải san bằng Cái Bang thì chàng cũng không hề hối hận, lòi đình sắp đại phát, xông đại vào phòng...

Bỗng nghe giọng Mặc Thanh quan tâm hỏi:

– Bình ca! Tại sao Bình ca còn chưa ăn?

Khẩu khí quan thiết, nhu hòa, xem ra Mặc Thanh dù đang bị thương vẫn quan tâm đến chàng, quyết không đến nỗi làm việc không nên không phải đối với chàng, nhất thời lửa giận lắng xuống.

Long Bình vội trả lời:

– Thanh muội ăn đi, đừng lo cho ta. dưới nhà bếp hãy còn nhiều. Thương thế Thanh muội có khá hơn chút nào không?

Mặc Thanh vẫn ở trong phòng nói vọng ra:

– Khá nhiều rồi. Bình ca! Ca ca cũng mau ăn đi.

Chỉ cần mấy câu nói của Mặc Thanh như vậy, trong lòng Long Bình thấy an định nhiều.

Vừa mới quay người đi bỗng nhiên nghe Mật Bình Nhi gọi với theo:

– Long thiếu hiệp, phiền người nhân tiện nấu ít nước nóng. Mặc tử tử cũng cần phải tắm rửa một chút.

Giọng nói của Mật Bình Nhi thanh tao, nhã nhặn, lại rất lễ độ.

Nhưng lọt vào tai Long Bình khác nào tiếng sét giữa trời quang, “Ầm” một tiếng Long Bình chấn động toàn thân, mắt như nẩy đom đóm, nghiêng răng gầm quát:

– Người nói gì?

– Cái gì? Mặc tử tử cần tắm rửa, có vậy nghe cũng không hiểu sao?

Mật Bình Nhi như cố ý chọc tức Long Bình, cao giọng gần từng tiếng nhắc lại mấy tiếng “Mặc tử tử cần tắm rửa”. Điều này quả thật là quá quắt làm sao ai có thể nhẫn nhịn được, Mặc Thanh ở ngay trong đó thì cần gì phải nhọc đến hấn thay người sai khiến chàng, lại nữa, nghe khẩu khí của hấn không chừng còn muốn ở trong đó tắm cho Mặc Thanh nữa.

Long Bình nghĩ đến đây, ngọn lửa giận tạm thời lắng xuống lúc này chợt bùng lên dữ dội, nghiêng muốn bể nát hết răng nói:

– Còn người thì sao?

Mật Bình Nhi cười nhẹ nói:

– Ta à? Cũng lâu quá không được tắm rửa, giờ thân thể cũng đã dơ bẩn. Chắc phải tắm rửa một phen mới được.

Long Bình căm hận nói:

– Cùng trong một phòng sao?

Mật Bình Nhi phá lên cười rộ nói:

– Như vậy thì có gì là không được chứ! Tối qua ta với Mặc tử tử chung chăn

chung gối mà ngủ nữa là...

“Bùng” một tiếng, Long Bình đã vung chưởng đập ngay cánh cửa, cánh cửa theo tiếng vang mở ra, thì ra cửa chưa cài bên trong, tựa như Mật Bình Nhi đã dự đoán trước Long Bình tất có hành động này!

Cửa mở ra. Long Bình khoa chân định bước vào, đã thấy Mật Bình Nhi đứng chắn ngang cửa. quát lớn:

– Người dám bước vào?

Long Bình nhìn cũng kinh ngạc, chân phải vừa giơ lên chưa kịp bước tới từ từ đặt xuống nguyên vị, đứng nhìn Mật Bình Nhi như hóa đá.

Nguyên chàng nhìn thấy không phải là tên tiểu hóa tử mặt mày lấm lem đêm qua nữa, mà là gương mặt tròn trĩnh, trắng như tuyết, da dẻ mịn màng, đầu tóc tuy cũng rối bời bời, trên người vẫn là bộ quần áo rách mới cái bản, nhưng chỉ nhìn thoáng qua cũng có thể nhận ra đó là một thiếu nữ đẹp tựa tiên nga!

Sự tình diễn ra quá đột ngột, làm sao Long Bình không kinh ngạc sao được, gương mặt nghênh nghênh đột nhiên như bóng xì hơi cúi gằm xuống, miệng không ngừng ấp úng:

– Người... người...

Nguyên Mật Bình Nhi là một thiếu nữ, gương mặt lấm lem mà mọi người thấy hàng ngày chẳng qua là một bộ mặt nạ da người mà thôi.

Bỗng nàng cất tiếng cười khúc khích nạt:

– Người... người cái gì? Lộn xộn! Còn chưa chịu mau đi nấu nước? Hừ! Nếu không phải vì thương thế của Mặc tử tử, thì người đừng hòng nhìn thấy chân diện mục của bản cô nương.

Sự việc đã xảy ra như vậy, mọi nghi ngờ trong lòng Long Bình tan biến như tuyết mùa xuân, nào dám nói nửa tiếng không vội vàng ứng luôn mấy tiếng chạy ngay xuống bếp nấu nước.

Cứ như vậy thoáng chốc đã bảy tám ngày, trong khoảng thời gian này Long Bình đã tranh thủ đem mấy bộ thi hài của mấy ni cô đem chôn cất chu đáo.

Mỗi ngày ngoài ba bữa cơm, lúc rảnh rồi chàng ngồi luyện võ công hoặc nghiền ngẫm về võ học.

Mật Bình Nhi quả là một tay lợi hại, nói không cho chàng vào phòng thì không cho vào cũng được, nhưng ít ra phải cũng phải cho hai người gặp mặt. Đằng này ả nhất định không cho hai người có một cơ hội nhỏ nhìn thấy nhau, muốn nói chuyện gì thì cũng phải cách vách mà nói, lại có Mật Bình Nhi lúc nào cũng ở bên cạnh giám sát, tình chất chứa đầy long mà không sao nói ra được!

Ngày tháng như bóng câu qua cửa sổ, mới đó mà ba người đã ở trong Tịnh Tâm am hơn nửa tháng trời.

Vậy mà thương thế của Mặc Thanh vẫn chưa lành hẳn, cứ mỗi lần Long Bình hỏi tới thì hai người đều dị khẩu đồng thanh nói sắp khỏi rồi! Sắp khỏi rồi! Cứ như vậy sắp khỏi rồi mà kéo dài gần chục ngày vẫn chưa thấy khỏi hẳn.

Long Bình biết rõ Huyết hoàn linh nghiệm vô cùng, quyết không thể nào chỉ một chút ngoại thương như vậy mà lại kéo dài gần ấy thời gian vẫn không trị khỏi!

Chợt Long Bình lạnh buốt cả người, hay là vết thương của Mặc Thanh làm độc mà hai người sợ chàng lo lắng nên giấu biệt đi?

Thế nên đêm đó, Long Bình không ngủ chờ đến nửa đêm, vượt tường ra ngoài, đến sau cửa sổ căn phòng ghé mắt qua khe cửa lên nhìn vào!

Nhưng chàng chỉ nhìn vào một cái, bất giác thất kinh hồn vía, vội vàng rút người lại nhảy ra ngoài.

Thì ra chàng nhìn vào phòng, điều chàng nhìn thấy không phải là việc kinh thế hãi nhân gì, chỉ thấy Mặc Thanh với Mật Bình Nhi thân thể lỏa lồ xếp bằng ngòai đối diện, song chưởng giao nhau!

Trên ngọc thể hai người từng giọt mồ hôi to bằng hạt đậu lăn dài xuống, trên đầu hai người lớp lớp khói trắng vần vũ!

Rõ ràng như vậy, hai người đang luyện một loại công lực thần kỳ gì đây!

Thì ra thương thế của Mặc Thanh đã hoàn toàn bình phục, đang cùng với Mật Bình Nhi luyện công, việc này vốn cũng là việc tốt, hà cớ gì phải thần bí giấu giếm Long Bình ta như vậy?

– À, phải rồi!

Chắc bởi loại công phu này cực kỳ quái lạ, người luyện tất phải xích thân lỏa thể mới có thể luyện được, hai nàng thực nữ cũng không tiện nói ra. nên mới giấu giếm chàng như vậy, thì ra việc gì cũng có nguyên do của nó!

Long Bình khi đã nghĩ thông, bất giác cả mừng, chàng nghĩ thầm:

“Vậy thì được rồi, ban ngày ta không thêm luyện công, ngủ nhiều nhiều một chút, ban đêm thức bảo vệ hai nàng, để lỡ ra hai nàng đang luyện công mà bị kinh động, thì không phải chuyện nhỏ, không may bị tẩu hỏa nhập ma thì ân hận cả đời”! Nháy mắt lại hai mươi ngày nữa trôi qua. trước sau ba người đã trú ngụ ở Tịnh Tâm am hơn một tháng!

Đêm ấy, Long Bình đang ở bên ngoài am đi đi lại lại nghe ngóng động tĩnh, bỗng nghe tiếng quần áo động gió loáng thoáng bên tai, rõ ràng có người dạ hành đang hướng về phía này chạy tới.

Long Bình sợ kinh động đến Mặc Thanh với Mật Bình Nhi, nên đã xông ra ngăn đón, chạy hơn mười trượng mới dừng chân lại, định tâm trước tiên xem thử kẻ sắp đến là cao nhân lộ nào.

Không ngờ chàng vừa dừng chân thì tiếng quần áo động gió cũng im bất, dường như đối phương cũng như chàng đều dừng lại nghe ngóng.

Long Bình trong lòng không khỏi cảm thấy kinh dị, trong thiên hạ làm gì có chuyện trùng hợp ngẫu nhiên độc đáo như vậy, xem ra kẻ dạ hành này cũng không phải tầm thường, chắc là hắn cũng đã phát hiện ra có người đang đón đầu phía trước.

Thế nên Long Bình càng gia tâm cẩn trọng, bế hô hấp, ngưng thần nghe ngóng, nào ngờ một chút âm thanh cũng không nghe. Hết công phu chừng ăn xong bữa cơm tình hình vẫn như cũ, ngoài tiếng trùng đế nỉ non và tuyệt không nghe một âm thanh nhỏ nào.

Long Bình nghĩ thầm:

“Được lắm, cứ nằm chờ đó đi, khi trời sang thử xem người chạy đằng nào”? Tâm niệm vừa dứt bỗng nghe “Xoạt” một tiếng bước chân vang lên nho nhỏ, cách chàng chừng ba bốn trượng về phía đông nam vọng lại.

Long Bình cầm cần câu quát mạnh về phía đông bắc, “Chát” một tiếng, thân hình chàng đã cất lên, mượn thế phản hồi cùng cần câu tung nhanh như sao xẹt về phía đông nam.

– Hừ, có giỏi thì ra đây, hà tất phải lén lén lút lút như loài chuột vậy!

Long Bình một cần câu bổ xuống nhưng đã đánh vào khoảng không, đối phương biến mất tung.

Lúc đó nghe tiếng cười ha hả phát ra từ chỗ chàng quát cần câu xuống đất lúc này, rõ ràng đối phương khinh công thân pháp không kém hơn chàng, hai bên nhanh như chớp đổi vị trí cho nhau.

Long Bình thất kinh không dám chậm trễ vội vận công vào cần câu lần thứ hai bổ ngược một thế.

Đang lúc thân hình còn lơ lửng trên không, một luồng kinh đạo cương mãnh cách không áp tới, Long Bình lật ngược tả chưởng, lập tức đẩy ra. muốn thử xem công lực đối phương thế nào.

“Bùng...” Một tiếng nổ long trời lở đất, kinh phong tứ khởi, Long Bình bị chấn động, thân hình đang lơ lửng bay ngược về phía sau nửa trượng. Đồng thời chàng xung đã nhận ra công lực của đối phương kỳ thực còn kém chàng xa.

– Hảo ác tặc, cuối cùng thì người cũng tìm đến đây, đêm nay thiếu gia quyết lấy mạng người!

Tiếng mắng vừa dứt, đã thấy một bóng người tiếp theo một luồng kinh lực kinh người áp thẳng tới.

Trong bóng đêm Long Bình cũng không nhận ra được đối phương là ai, chỉ thấy hắn có lòng quyết đấu nên cũng không chịu bỏ ý kém người, lập tức thi triển

Thiên Lôی Chưởng uy mãnh vô song của gia môn đón chưởng đối phương.

Ngay lúc song chưởng sắp giao nhau bỗng nghe tiếng Mật Bình Nhi cao giọng kêu lớn:

– Long thiếu hiệp xin dừng tay, người này là sư huynh của ta!

Trong lúc cấp bách, Thiên Lôی Chưởng của chàng dễ phát khó thu, thuận đà đẩy xéo ra ngoài, lập tức nghe “Ầm “ tiếp theo là tiếng “rắc, rắc... ầm “ một tiếng, cây cổ thụ to bị chưởng phong của Long Bình đánh trúng gãy ngang!

Song phương đáp người xuống đứng đối diện nhau, Long Bình nhìn qua thì ra đối phương không ai khác hơn là người đứng đầu trong ngũ vị đệ tử của Cái Bang Thao Thiết đại bang chủ – Thổ Đàm Tử thảo nào khinh công thân pháp của gã thần diệu vô cùng, võ công cũng không phải kém.

Long Bình mặt nóng bừng, vội vàng thi lễ nói:

– Thì ta là Hạ huynh, xin tha cho tiểu đệ tội bất minh!

Thổ Đàm Tử cũng tỏ vẻ thẹn thùng nói:

– Công lực của huynh tiến bộ mau lẹ vô cùng, tiểu đệ thật không sao theo kịp, ngày sau xin Long huynh chỉ giáo thêm cho.

Long Bình cũng nói thêm mấy câu khách sáo quay đầu nhìn lại thấy Mật Bình Nhi đã trở lại trang phục tiểu hóa tử như mọi ngày, cùng với Mặc Thanh sánh vai nhau đứng cách đó ba trượng, sắc mặt hai người đều nhuận hồng huyết sắc, giống như khí huyết sung mãn lại như đỏ mặt e lệ điều gì.

Long Bình lập tức chạy tới nắm tay Mặc Thanh nói:

– Thanh muội! Công lực của Thanh muội đại tiến rồi, hai người tới gần như vậy mà ngu huynh không hề hay biết!

Mặc Thanh giật mạnh tay Long Bình mấy cái, rồi buông tay ra nói:

– Bình ca. Hạ huynh tới tất phải có việc!

Long Bình giật mình quay đầu nhìn lại quả nhiên thấy Thổ Đàm Tử với Mật Bình Nhi đang kéo nhau qua một bên, đang hạ giọng đàm luận điều gì đó.

Long Bình tai thính hơn người nên nghe được loáng thoáng cái gì “Cửu Thúc” rồi “Phúc Dao Sơn” lại còn “Thất Tuyệt Cư Sĩ” “nữa!

Long Bình thất kinh chợt nghĩ đến thảng trước Cửu Thúc Công đuổi theo Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa.

Không lẽ đã đến Phúc Dao Sơn, Cửu Thúc Công đã gặp phải nguy nan hung hiểm gì rồi?

Thế nên Long Bình vội kêu lớn:

– Hạ huynh! Cửu Thúc Công hiện giờ ở đâu? Đã xảy ra việc gì rồi?

Thổ Đàm Tử liếc nhìn Long Bình một cái, đôi môi động đậy định nói rồi thôi.

Mật Bình Nhi đứng bên cạnh tiếp lời nói:

– Đại sư huynh, Long thiếu hiệp cũng không phải người ngoài, nói cho hắn biết cũng không sao, trong nhất thời muốn tìm sư phụ cũng không phải dễ...

Thổ Đàm Tử trừng mắt nhìn Mật Bình Nhi không cho nàng nói tiếp rồi đỡ lời nói:

– Long huynh, không phải tiểu đệ có ý giấu giếm điều chi, thực ra sự việc vô cùng trọng đại, tất phải bẩm báo chờ gia sư tác chủ, xin Long huynh lượng thứ!

Long Bình chau mày nói:

– Quý bang đã từng một lần cứu trợ Long mỗ, ân như tái tạo, nay Cửu Thúc Công nếu có ngộ nạn, lẽ nào ta lại ru rú một nơi hưởng phúc thanh nhàn, cho dù tài hèn lực bạc cũng phải góp một tay trợ lực, hơn nữa nếu muốn tìm kiếm lệnh sư, thêm hai người nữa biết chuyện không phải càng tiện hơn sao, bốn người đi tìm dù sao cơ hội tìm thấy nhiều hơn hai người.

Thổ Đàm Tử nghe Long Bình thuyết phục cũng thấy xuôi tai, nên trầm ngâm một lúc lâu rồi nói:

– Nếu đã nói như vậy thì tiểu đệ phải nói cho nhị vị biết, có điều mong nhị vị không được khinh suất mạo hiểm, nhất định phải chờ đến khi tìm được gia sư rồi mới chờ người an bài mọi việc.

Long Bình vội gật đầu nói:

– Cái đó đương nhiên rồi, xin Hạ huynh mau nói ra!

Tiếp đó Thổ Đàm Tử mới mang mọi việc kể lại cho mọi người nghe.

Nguyên Cửu Thúc Công thảng trước truy đuổi Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa. Bởi vì khinh thân Đồ Tung Thuật của Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa không phải tầm thường, hơn nữa người lại cơ trí xảo hoạt, nên hai người một chạy một đuổi cuối cùng cũng đã lên đến Phúc Dao Sơn!

Trên đường đi, Cửu Thúc Công có vô tình gặp được Thổ Đàm Tử nên kêu gã theo lên đến Phúc Dao Sơn.

Nào ngờ trên Phúc Dao Sơn, Cửu Thúc Công nhất thời sơ ý bị vây khốn trong mê trận ở hậu sơn, liên tiếp mấy ngày không còn tin tức gì của lão nữa.

Cũng may Cửu Thúc Công còn thủ thế rút lui nên không cho Thổ Đàm Tử theo vào trong trận, Thổ Đàm Tử biết được sự tình bất diệu nên vội vàng thoát thân xuống núi, đang tìm sư phụ gã với Đại Đồ Tiên báo cáo sự tình Rủi thay trong lúc nguy cấp vạn phần, tìm hai người mãi vẫn không thấy tông tích đâu.

Lúc trước gã được Cửu Thúc Công cho biết Mật Bình Nhi với Long Bình, Mặc Thanh đang ở chốn này, hơn nữa Mặc Thanh thân thọ trọng thương chắc còn lưu lại ít lâu để dưỡng thương, thế nên Thổ Đàm Tử mới tìm đến đây hợp lực với Mật Bình Nhi tìm kiếm sư phụ.

Cũng may mọi người chưa rời khỏi đây.

Long Bình nghe Cửu Thúc Công bị khốn ở Phúc Dao Sơn, trong lòng bất giác lo lắng cùng cực.

Cho dù mê trận chưa đến nỗi làm lão mất mạng, nhưng một người không thể nhịn đói nhịn khát bấy nhiêu ngày được, trong bấy nhiêu ngày như vậy, chỉ nội việc khát nước cũng đủ giết chết lão rồi. Làm sao chàng không lo lắng cho được.

Bởi vì chàng đã hứa với Thổ Đàm Tử là không khinh suất mạo hiểm cứu người nên lúc này cũng không tiện biểu lộ tâm sự, chỉ nghiêm nghị nói:

– Việc đã như vậy ta cũng không nên làm mất thời gian nữa. bây giờ lập tức chia nhau đi tìm lệnh sư thúc!

Thổ Đàm Tử vòng tay thi lễ nói:

– Làm phiền nhị vị phải cực lòng bôn tẩu, tiểu đệ thật áy náy không yên.

Long Bình thấy cũng không cần thiết nói nhiều lời khách sáo làm chi, chỉ căn dặn hẳn hã bảo trọng rồi dắt tay Mặc Thanh từ biệt ra đi, thoáng chốc đã bỏ xa hai vị đệ tử của Thao Thiết đại bang chủ.

Sau khi đi được chừng mấy dặm, Long Bình mới dừng chân quan sát địa hình, sau khi nhận ra phương hướng không đúng lập tức quay người nhằm hướng đông thẳng tiến.

Lúc trời rạng sáng, hai người đã đi được bảy, tám chục dặm đường, đến một tiểu trấn.

Lúc này chợ sớm, trong trấn đã tập trung không ít người, Long Bình với Mặc Thanh qua một đêm chạy gấp, hai người đều cảm thấy hơi mỏi mệt nên tìm đến một tửu quán ăn một chút gì lót dạ đồng thời nghỉ một lát. Trong quán vốn người ngồi không ít, hai người vội vàng tiến vào, cũng không để ý đến ai, chừng ăn xong đang định tiếp tục đăng trình, bỗng Mặc Thanh níu tay Long Bình hỏi:

– Bình ca! Ca ca làm gì mà đi gấp rút như vậy? Đi như vậy làm sao tìm được người? Xem ra ca ca chắc định lên...

– Lên Phúc Dao Sơn!

Long Bình lập tức tiếp lời Mặc Thanh rồi nói tiếp:

– Ca ca làm gì cũng không qua mắt muội được, kỳ thực ca ca cũng không có ý định giấu muội, cứu người như cứu hỏa, chờ tìm được người, chỉ sợ Cửu Thúc Công đã...

Mặc Thanh chợt phá lên cười khúc khích cắt ngang lời nói của chàng.

Long Bình cảm thấy cái cười của nàng chứa đầy ẩn ý, bất giác hỏi lại:

– Muội cười gì vậy?

Mặc Thanh lại nở một nụ cười thật tươi nói:

– Bình ca! Ca ca thử nhìn người đang ngồi sau lưng ca ca coi là ai vậy?

Long Bình giật mình quay đầu nhìn lại, nơi chiếc bàn trong góc phòng, một tên tiểu hóa tử đang úp mặt xuống bàn ngủ gục, thấy thân hình hẩn nhỏ nhắn yếu điệu rất giống Mật Bình Nhi.

Long Bình kinh ngạc kêu lên nho nhỏ:

– Là Bình nhi? Tại sao hẩn lại đến đây?

Mặc Thanh cười nhẹ nói:

– Ai mà biết được, ca ca không đi hỏi hẩn lại hỏi tiểu muội!

Mặc Thanh vừa dứt lời, tên hóa tử bỗng vươn vai ngáp dài, lẩm bẩm nói một mình:

– Hỏi ai? Tự hỏi mình không được sao? Ta ở đây đợi các người cả ngày rồi.

Quả nhiên đúng là Mật Bình Nhi!

Long Bình nghe giọng nói cả mừng kêu lớn:

– Bình Nhi cô...

Tiếng “nương” chưa kịp phát ra Long Bình đã cảm thấy có điều không ổn vội im bật, tiếp đó cất giọng nói:

– Bình Nhi, người cũng tán thành chủ trương của tã Mật Bình Nhi trừng mắt nhìn chàng ra vẻ cảnh cáo không được kêu lung tung như vậy!

Tiếp theo thấy gã cất tiếng lạnh lùng nói:

– Cuối cùng thì các người có đi hay không? Ta chờ các người đủ mệt rồi, giờ không còn chờ được nữa đâu!

Nói dứt lời quay đầu đi thẳng ra khỏi tửu quán!

Long Bình với Mặc Thanh vội hối tiểu nhị tính tiền rồi một trước một sau gấp rút ra khỏi quán theo gót Mật Bình Nhi.

Thoáng chốc ba người đã ra khỏi trấn, Mật Bình Nhi đột ngột gia tăng cước lực đi như tên bắn.

Long Bình thất kinh vội kêu lớn:

– Bình Nhi cô nương! Xin hãy chậm bước!

Mật Bình Nhi không chậm bước chút nào, không thèm quay đầu nhìn lại nói:

– Nếu người còn kêu ta thêm một tiếng cô nương thì xin mời, việc của Cái Bang không dám phiền đến người!

Long Bình thất kinh, vội đưa tay định nắm tay Mặc Thanh kéo nàng đuổi theo Mật Bình Nhi.

Bỗng thấy Mặc Thanh lạng người một cái thoát khỏi tay Long Bình, quay lại nói:

– Muội không có chân hay sao?

Long Bình vô duyên vô cớ bị hai cô nương làm mất mặt mấy lần, trong lòng đã cảm thấy không vui nói:

– Muội có theo kịp không?

Mặc Thanh cười tươi nói:

– Thì cứ thử xem, tiểu muội không thể để ca ca kéo lên Phúc Dao Sơn được, nếu như vậy thì muội đi làm chi?

Long Bình thấy Mặc Thanh nói cứng ngắc thầm:

“Mới có hơn một tháng nay công lực của nàng đã tiến bộ đến mức nào mà dám cùng với ra so tài cước bộ, muội cũng có chân! Không sai, cứ thử xem đi được mấy bước đã lên tiếng năn nỉ xin tha!” Nghĩ như vậy Long Bình mỉm cười nói:

– Nếu đã vậy thì Thanh muội, mời!

Mặc Thanh cũng trả lại chàng nụ cười nói:

– Bình ca xin đi trước, muội chỉ cần theo sau Bình ca là đủ rồi, trọn đời muội quyết không khi nào đi trước Bình ca đâu!

Lời nói của Mặc Thanh tình tứ vô cùng, nghe ra khiến đá cũng phải mềm, nhưng sao lọt vào tai Long Bình nghe cứ gai gai thế nào.

Long Bình bất đắc dĩ phải nói:

– Vậy thì hai ta cùng đi vậy!

Mặc Thanh không nói chỉ mỉm cười lắc đầu.

Long Bình ngẩng đầu lên nhìn Mật Bình Nhi đã vượt qua một quả đồi thấp, thân hình nhỏ thó của nàng đã mất hẳn sau ngọn đồi, thấy vậy Long Bình không còn nói lời thôi nữa. hít một hơi dài, đề khí khoa chân chạy như bay.

Nháy mắt đã đến đỉnh ngọn đồi con, thấy thân hình của Mật Bình Nhi chỉ còn chừng mấy tấc, khoảng cách giữa song phương có tới ha, ba dặm đường, hơn nữa nàng vẫn không thấy chậm bước chút nào, cứ khoa chân chạy như bay.

Thân pháp của Mật Bình Nhi nhanh nhẹn dị thường, tựa như lưu tinh xẹt giữa tầng không, hai chân điểm đất hầu như không thấy tung bụi, quả thật khinh thân công phu đã luyện đến cảnh giới đẳng bình độ thủy. Quay đầu nhìn lại, Long Bình đã thấy Mặc Thanh đứng sau lưng tự bao giờ. Mặt không đỏ, hơi thở điều hòa đang nhìn chàng cười tươi như hoa xuân.

Long Bình kinh ngạc nghĩ thầm:

“Ta không tin mình khổ luyện bao nhiêu năm trường lại không hơn được hai vị một tháng công phu luyện tập, đã vậy cứ thử xem cho biết”. Lần thứ hai đề khí, điểm chân xuống đất đã tung người lướt đi.

Bóng dáng của Mật Bình Nhi lúc ẩn lúc hiện, thủy chung vẫn không sao đuổi

kip, ngạo khí của Long Bình nhất thời bộc phát, không quay đầu nhìn lại, lo phận mình dụng toàn lực chạy như bay!

Thoáng chốc đã đến trước một cánh rừng, đã thấy Mật Bình Nhi ngồi trên thảm cỏ bên ngoài rừng, hai tay ôm lấy mặt đang ngủ gà ngủ gật.

Long Bình vừa dừng chân Mật Bình Nhi lại mở mắt ra vươn vai ngáp dài, nói:

– Nhị vị cũng đã đến rồi? Để xem thử, nơi này nói chuyện hợp hơn!

Long Bình nghĩ thầm:

“Mật Bình Nhi vốn có căn bản khá, khinh công thân pháp vạn lý phiêu phong của Cái Bang lại là một trong những võ lâm nhất tuyệt, thế nên nói về khinh công có thể cùng với ta phân tranh cao hạ. Nhưng Mặc Thanh căn bản võ công vốn kém, quyết không thể lấy khinh công so tài với mình, chạy từ nãy đến giờ ít ra cũng có bốn, năm chục dặm đường. Mặc Thanh giờ này sợ đã bị mình bỏ lại ở tận đằng xa”. Long Bình nghĩ xong quay đầu nhìn lại thấy trên đường quả nhiên không thấy bóng người, rõ ràng Mặc Thanh đã bị chàng bỏ quá xa đến nỗi không thấy bóng dáng đâu nữa.

Long Bình quay lại mỉm cười nói:

– Được rồi, phen này có cái gì để mà đờn đây!

Nào ngờ chàng vừa dứt lời đã nghe tiếng Mặc Thanh ngọt ngào tiếp lời:

– Bình ca đờn ai vậy?

Long Bình thất kinh quay đầu nhìn lại, quả nhiên Mặc Thanh đứng sau lưng chàng nhưng hơi chếch về bên trái, sắc mặt vẫn tươi tỉnh, hơi thở vẫn điều hòa. Chạy mấy chục dặm đường mà nàng vẫn tỏ ra như chưa có chuyện gì xảy ra Long Bình cảm thấy vô cùng lạ lùng, bất giác buột miệng hỏi:

– Thanh muội! Không lẽ hai người ở Tịnh Tâm am đã luyện thanh phép cân đầu vân hay sao?

Mặc Thanh thấy Long Bình dáng điệu kinh ngạc như vậy không khỏi bật cười khanh khách, nàng càng cười càng thấy buồn cười nên nhất thời không trả lời Long Bình được!

Mật Bình Nhi đứng bên cạnh đỡ lời nói:

– Pháp cân đầu vân? Tức cười, Long Bình thiếu hiệp mà cũng tin nhưng chuyện hoang đường như vậy sao, không biết trước nay trong võ lâm có người nào luyện thành hay chưa Long Bình không thêm lý đến lời nói châm chích của Mật Bình Nhi, nói ngược lại:

– Vậy ra công lực của Thanh muội, chỉ hơn một tháng đột nhiên tiến triển kinh nhân như vậy, chắc lại là công lao của Mật Bình Nhi người sao?

Mật Bình Nhi lắc đầu cười nói:

– Không phải, đó là nhờ đại công của các hạ. Người đã hầu hạ hai ta hơn tháng trời, lại còn tặng một bình...

Nói đến đây nàng không nói tiếp thò tay vào bọc lấy ra một bình ngọc màu đỏ ném mạnh về phía Long Bình...

Long Bình tiếp lấy xem, thì ra là lọ Huyết Hoàn của chàng.

Có điều lọ ngọc nguyên đựng đầy một lọ huyết hoàn, giờ chỉ còn lại vồn vện có ba hoàn, bất giác thất kinh nói:

– Hai người uống hết rồi? Đây là quái dược trị thương chứ nào phải thứ thường!

Mật Bình Nhi liếc Long Bình một cái thật sắc nói:

– Đừng có ở đó mà than trời trách đất, nếu không phải Mặc tử tử nói mỗi lần người bị thương không có dược hoàn này không trị được thì ta đã không chữa cho người ba hoàn ấy đâu! Mỗi người một hoàn, hai ta ít nhất cũng luyện thêm mấy ngày thần công!

– Thần công? Long Bình nhú mày hỏi lại, thần công gì vậy?

Mật Bình Nhi nhăn mặt nói:

– Người làm gì mà nhìn chết trân ra vậy? Sớm muộn gì rồi cũng có ngày nói cho người hay. Có điều nói ra người cũng bằng vô dụng bởi người không thể luyện được!

Thần công? Thần công gì mà có thể khiến cho người ta trong vòng một tháng mà công lực đột nhiên mãnh tiến? Thử hỏi ai mà tin được?

Long Bình tuy không phải là kẻ tham sang phụ nghĩa. nhưng dù sao chàng cũng cảm thấy mình bị dối gạt, bị lợi dụng, trong lòng buồn bực không nguôi!

Đặc biệt là Mặc Thanh, người mà chàng toàn tâm toàn ý yêu thương, bao bọc lại cũng dối gạt, lợi dụng chàng việc này làm sao khiến chàng không thương tâm, căm phẫn, hối hận...

– Bình ca!

Một chiếc ngọc thủ mềm mại như nhung đặt lên vai chàng, tiếp theo là gương mặt đẹp như hoa trắng như ngọc xuất hiện trước mặt chàng, đôi mắt ướt ươn chứa đầy nét chân thành.

– Bình ca, thứ lỗi cho muội, không phải muội có ý muốn giấu giếm ca ca, chỉ vì muội muốn để cho ca ca bị bất ngờ, khi thấy muội có được thành tựu ngày hôm nay. Bình ca. thấy muội được thành công như vậy lẽ nào ca ca không vui mừng sao? Chỉ trong vòng hơn một tháng, công lực của muội đại tiến, nhưng Bình Nhi cũng đã nói rồi, muội có được như ngày nay là nhờ công lao của Bình ca, không có ca ca, bọn tiểu muội cũng không có cách nào ngày đêm khổ luyện, không có Huyết hoàn thần diệu của ca ca cũng không có cách nào thành tựu mau chóng như

vậy. Nói tóm lại nếu không có Bình ca thì không có gì hết, bọn tiểu muội cũng đừng hòng luyện được thần công.

Long Bình cười buồn buồn, ngắt lời Mặc Thanh nói:

– Thanh muội nói như vậy, thật tình ta không hiểu!

Mặc Thanh giữ ngọc thủ vuốt vuốt lên mặt Long Bình...

o O o